

Крім того, за сумлінну і наполегливу працю М. П. Стадника неодноразово відзначали грамотами і подяками Інституту, Президії НАН України, Міністерства освіти і науки України та ін.

Останні п'ять років М. П. Стадник був членом та вченим секретарем спеціалізованої вченої ради Д 26.236.04 Інституту держави і права ім. В. М. Корецького НАН України по захисту докторських (кандидатських) дисертацій за спеціальністю 12.00.05 – трудове право; право соціального забезпечення.

Тривалий час М. П. Стадник був консультантом Комітету Верховної Ради України з соціальної політики та праці. Він брав активну участь у законопроектній та експертній роботі. Працював у складі робочої групи Верховної Ради України над розробкою проектів законів України «Про колективні договори і угоди», «Про порядок вирішення колективних трудових спорів (конфліктів)», проекту Трудового кодексу України. Надавав експертні висновки на запит Конституційного Суду України, Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, центральних органів виконавчої влади, профспілок, інших громадських організацій.

Крім того, М. П. Стадник надавав консультації та роз'яснення з правових питань громадянам, що зверталися до Інституту, завжди допомагав у вирішенні юридичних питань іншим співробітникам.

Микола Петрович був шанованим і професійним юристом, відомим науковцем, доброзичливим, але водночас і принциповим колегою. Він назавжди залишиться в пам'яті колег життєрадісною, доброю, щирою людиною, вірним і надійним товаришем, турботливим чоловіком, батьком і дідусям.

Світла йому пам'ять.

Від імені співробітників відділу, колег, друзів Н. М. Хуторян

ПЕДЬКО Юрій Сергійович
(13 жовтня 1977 р. – 19 липня 2014 р.)

19 липня 2014 р. передчасно пішов з життя старший науковий співробітник відділу проблем державного управління та адміністративного права Інституту держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, кандидат юридичних наук Юрій Сергійович Педько.

Після закінчення юридичного факультету Одеської національної академії у 1999 р. Ю. С. Педько вступив до аспірантури Інституту держави і права ім. В. М. Корецького НАН України у відділ проблем державного управління та адміністративного права. Його наукові пошуки були одними із перших глибоких наукових досліджень становлення адміністративної юстиції в Україні та шляхів її розвитку і законодавчого забезпечення.

Разом з іншими українськими науковцями Ю. С. Педько знайомився з європейськими стандартами здійснення адміністративного судочинства. Наукові

статті Ю. С. Педька стали вагомим внеском у процес формування адміністративної юстиції в Україні та допомагали перейти на якісно новий рівень – від концептуальних розробок і дискусій до конкретних організаційних та законодавчих рішень – створення Вищого адміністративного суду України.

У 2003 р. вийшла друком монографія Ю. С. Педька «Становлення адміністративної юстиції в Україні», а у 2004 р. він успішно захищає кандидатську дисертацію.

На конференції 30 вересня 2005 р. присвяченій запровадженню адміністративного судочинства в Україні, у своєму виступі Ю. С. Педько звернув увагу на те, що з прийняттям цього законодавчого акта постає питання ефективності застосування його судами й ефективності використання громадянами передбачених можливостей для захисту своїх прав у відносинах з органами публічної влади. Він зауважив, що практика діяльності адміністративних судів надасть можливість визначитися з підходами до деяких проблем, які були закладені вже в самому змісті цього законодавчого акта. Аналіз практики, який здійснив у своїх наукових дослідженнях Ю. С. Педько, дав йому змогу зауважувати, що окремі проблемні питання, які виникли вже на початку реалізації положень Кодексу адміністративного судочинства України потребують подальшого вивчення та пошуків шляхів обґрунтованого розв'язання.

У процесі пошуку вирішення низки питань доктринального характеру науковець наводив власне бачення розмежування таких інститутів адміністративного права, як адміністративна юстиція і адміністративна юрисдикція.

Досліджуючи проблему самостійності адміністративного процесуального права України та варіантів його існування, Ю. С. Педько продовжував тему чистоти термінологічного визначення видів юрисдикції та збереження (недопущення змішування) основних ознак діяльності різних гілок влади, акцентуючи увагу на доцільності відокремлення судової юрисдикції від адміністративної і зазначав, що на сьогодні вже створені законодавчі підвалини для впровадження в системі національного права галузі адміністративного процесуального права, предметом якого є тристоронні суспільні відносини, які виникають під час здійснення саме адміністративного судочинства.

Розкриваючи місце і роль адміністративної юстиції у правозахисній сфері діяльності держави, Ю. С. Педько визначав саме судовий захист прав і свобод громадян від неправомірних дій та бездіяльності суб'єктів владних повноважень пріоритетною метою адміністративної юстиції. Зазначеній меті, на думку вченого, відповідає ряд функцій адміністративної юстиції, серед яких основні – правозахисна і правоохоронна, а також допоміжні – юрисдикційна, контрольна, правопоновлювальна, превенційна, виховна тощо.

Аналізуючи сучасні доктринальні проблеми діяльності адміністративних судів в Україні, вчений-адміністративіст досить часто висловлювався критично на предмет окремих положень КАС України. Зокрема, він вважав неоднозначним включення до Кодексу норми ст. 171², яка встановлює, що рішення місцевого загального суду як адміністративного суду у справах з приводу рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень щодо притягнення до адміністративної відповідальності є остаточним і оскарження не підля-

форми захисту прав і свобод громадян на всі правовідносини у державі зумовило законодавче вирішення питань забезпечення права громадян на судове оскарження протиправних рішень, дій або бездіяльності органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування шляхом створення адміністративної юстиції, яка поки що не отримала остаточної законодавчої та доктринальної цільової визначеності. Водночас постає питання щодо визначення у межах чинного законодавства України принципів і процесуальних засад розгляду і вирішення адміністративних спорів у межах органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, які в Україні ще не набули свого систематизованого нормативно-правового закріплення.

Юрій Сергійович був людиною науки, творчо, віддано служив їй. Складна проблема захисту прав і свобод людини, обсягу і конкретного права змісту та меж, в яких держава може втручатися в нього і обмежувати це право, спонукала його до нових ідей, пошуків нових рішень захисту цього права.

Пам'ять про Ю. С. Педька назавжди залишиться в наших серцях.

МИРОНЕНКО Олександр Миколайович **(14 серпня 1942 р. – 11 листопада 2014 р.)**

11 листопада 2014 р. пішов з життя Мироненко Олександр Миколайович – український правознавець, політолог, філософ, історик, доктор філософських наук, член-кореспондент Національної академії правових наук України.

Олександр Миколайович Мироненко народився 14 серпня 1942 р. в с. Покровське Веселинівського району Миколаївської області в сім'ї робітника МТС і колгоспниці. Згодом він неодноразово підкреслював, що усіма кращими рисами свого характеру передусім завдячує батькам – Миколі Яковичу та Марії Гнатівні – невтомним трударям, сердечним і мудрим наставникам, відданим своїм дітям. Від 1947 р. родина мешкала в м. Миколаїв. Тут у 1949 р. майбутній професор розпочав свій шлях до знань в семирічній школі № 18, а продовжив його у школі № 16, яка давала вже повну середню освіту. Інтелектуальна обдарованість Олександра Миколайовича виявилася ще в дитячі роки, він закінчив школу із золотою медаллю, неодноразово був переможцем районних, міських та обласних шкільних олімпіад. Особливо він пишався перемогою на республіканській (1958 р.) олімпіаді з фізики, після якої одержав персональне запрошення вступити до Московського фізико-технічного інституту. Утім, Олександр Миколайович тоді вже мріяв про вступ до Московського державного інституту міжнародних відносин, неодмінною передумовою чого був попередній дворічний стаж виробничої діяльності. Тому свою трудову діяльність він розпочав слюсарем на Миколаївському суднобудівному заводі (1959–1962 рр.). Далі проходив строкову військову службу, а від 1965 р. працював у комсомольських та партійних органах.

Закінчив 1971 р. юридичний факультет Одеського університету, в 1977 р. – Академію суспільних наук у Москві, займався науково-педагогічною діяльністю. У цей період з-під пера О. М. Мироненка виходять перші монографічні

гає. На думку Ю. С. Педька, законодавцю слід було диференційовано підходити до різних випадків оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень, які застосовують до фізичних осіб адміністративні стягнення. Відтак, позивач повинен мати право оскаржити судові рішення, інакше це може призвести до «неадекватності суспільним потребам правозахисної діяльності адміністративних судів і обмежити реалізацію права на остаточний судовий захист засобами адміністративного судочинства».

Зауваження стосувалися й положень КАС України щодо неможливості апеляційного і касаційного оскарження рішень у справах про оскарження рішень, дій та бездіяльності таких суб'єктів владних повноважень, як Верховна Рада України, Президент України, Вища рада юстиції.

Принагідно зазначити, що проект Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про судоустрій та статус суддів» та інших законодавчих актів щодо удосконалення засад організації та функціонування судової влади відповідно до європейських стандартів» передбачає законодавчі зміни до розкритикованого свого часу Ю. С. Педьком порядку розгляду справ адміністративної юрисдикції окремих категорій. Зокрема, проект передбачає запровадження порядку апеляційного оскарження рішень місцевого загального суду як адміністративного суду у справах з приводу рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень щодо притягнення до адміністративної відповідальності (ст. 171² КАС України), а також можливість звернення із апеляційною скаргою на рішення Вищого адміністративного суду України як суду першої інстанції щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності Верховної Ради України, Президента України, Вищої ради юстиції, кваліфікаційної комісії суддів, дисциплінарної комісії суддів. Так, відповідно до нової редакції ст. 171¹ КАС України рішення Вищого адміністративного суду України щодо оскарження актів, дій чи бездіяльності Верховної Ради України, Президента України, Вищої ради юстиції, кваліфікаційної комісії суддів, дисциплінарної комісії суддів зможуть бути переглянуті в апеляційному порядку Верховним Судом України за загальними правилами апеляційного провадження, визначеними цим Кодексом.

За умови прийняття зазначених змін до КАС України адміністративне судочинство знає певної трансформації, зокрема, у частині правової регламентації порядку вирішення публічно-правових спорів на предмет оскарження рішень, дій та бездіяльності окремих суб'єктів владних повноважень, що свого часу зазнало чималої критики та стало предметом наукових дискусій за безпосередньої участі вченого-адміністративіста Ю. С. Педька, який завжди прагнув власним науковим баченням не лише обґрунтувати прогалини процесуального аспекту функціонування адміністративної юстиції в Україні, а й висловити конкретні пропозиції її вдосконалення у напрямі гармонізації з європейськими стандартами та засадами ЄС.

Наступним етапом наукового зростання було затвердження теми докторської дисертації Вченою радою Інституту держави і права ім. В. М. Корецького НАН України. У своєму виступі на засіданні Вченої ради Інституту Ю. С. Педько зазначав, що конституційне положення щодо поширення судової